

complets els quaranta-u. Des de llavors els seus textos han estat traduïts a més d'una trentena d'idiomes i s'ha convertit en un dels dramaturgs francesos més representats del món, sent un clàssic del teatre francès contemporani.

Els seus personatges són d'una consistència rotunda, éssers humans que lluiten per assegurar-se la supervivència. Descriu espais urbans residuals, provisionalment abandonats, privats de la funció per a la qual foren creats, espais de violenta neutralitat que esdevenen metàfores de la vida

En català s'ha traduït i dut a l'escena gran part del teatre de Koltès:

La nit just abans dels boscos. Traducció de Sergi Belbel.

En la solitud dels camps de cotó. Traducció de Sergi Belbel.

Combat de negre i de gossos. Traducció de Blai Bonet i Sergi Belbel.

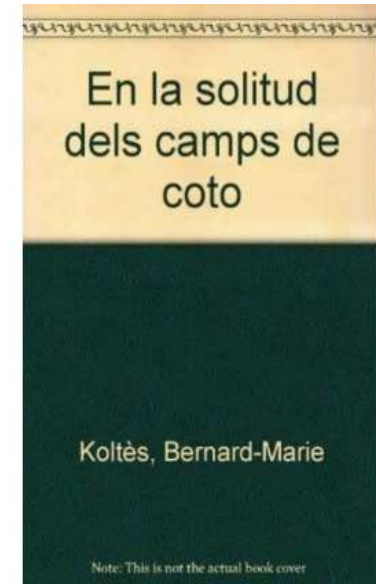
Moll oest. Traducció de Sergi Belbel

El retorn al desert. Traducció de Carme Portaceli.

Roberto Zucco. Traducció de Maurici Ferré

Club de lectura “Llegir el teatre”

En la solitud dels Camps de cotó de
Bernard-Marie Koltès

Dilluns 23 de gener
a 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Bernard-Marie Koltès

Bernard-Marie Koltès (Metz, 1948 — París, 1989) dramaturg, escriptor i director teatral francès.

Neix en una família burgesa de Metz, el 1948. Fill d'un militar de carrera, va veure molt poc el seu pare durant la seva infantesa. S'educa al col·legi jesuïta de Saint-Clément on obté el batxillerat. Viu amb dificultat la seva escolaritat pel fet d'estar internat i allunyat de la seva família. Als divuit anys fa el seu primer viatge al Canadà, experiència que el marca notablement.

Durant alguns anys estudia piano i orgue amb Louis Thiry, també s'inscriu a l'Escola de Periodisme d'Estrasburg. A l'edat de vint anys té ocasió de veure Maria Casares interpretant Medea. La profunda impressió que li causa l'orienta cap al teatre i comença una correspondència amb l'actriu que dona lloc a diverses col·laboracions, entre elles la lectura que aquesta fa de la seva obra L'herència, el 1972, i que es retransmet per ràdio. Amb l'objectiu de convertir-se en actor, fa la prova d'accés del Teatre Nacional d'Estrasburg, però no és admès. Envia llavors la seva obra Les amargors (1970), inspirada en una obra de Màxim Gorki, al director del TNS, Hubert Gignoux que queda impressionat pel seu talent.

Entra al departament d'escenografia, però molt aviat funda la seva pròpia companyia, El Teatre del Moll, a l'escola del Centre Dramàtic de l'Est d'Estrasburg. Allà escriu obres com La marxa (1970), El Judici ebri (1971) i Narracions mortes (1973) que ell mateix va dirigir. Els seus primers treballs, certament experimentals, no aconsegueixen l'èxit i Koltès renegarà d'ells per evolucionar cap a un estil més narratiu que es reflectirà en les seves següents obres.

Després d'un viatge a la Unió Soviètica el 1973 s'afilia al Partit Co-

munista Francès, que deixarà el 1979. Escriu després d'aquest viatge la novel·la La fugida a cavall molt lluny a la ciutat i El dia dels homicidis en la història de Hamlet. Fa diversos viatges a Amèrica Llatina, Àfrica i Nova York, on crea diverses obres, entre elles el llarg monòleg La nit just abans dels boscos (1976), escrit per a Yves Ferri i dirigit pel mateix Koltès, presentat després a tota Europa. El seu teatre, que trenca amb el de la generació precedent, posa en escena la perpètua temptativa de la comunicació entre persones.

El 1977 escriu Combat de negres i de gossos, una de les seves obres més reconegudes, que té com a escenari les obres d'una empresa estrangera en plena selva, en un país africà no identificat. Es tracta d'un espai inspirat en un viatge d'un mes que l'autor va realitzar a un país de l'Àfrica subsahariana. A principis de 1983, el famós director francès Patrice Chéreau la dirigeix i treu així Koltès de l'anonimat.

Des de 1983 fins a la seva mort, Chéreau va ser l'únic a representar Koltès a França, dirigint successivament Quai Ouest (1986), En la solitud dels camps de cotó (1987) i De tornada al desert (1988). Al febrer de 1986 Koltès descobreix al metro de París un cartell amb l'efígie del jove assassí Roberto Succo, considerat enemic públic a França, Suïssa i Itàlia. A partir d'aquí neix la seva obra pòstuma, Roberto Zucco, polèmica en la seva estrena per fundar-se en fets tràgics i reals. En ella el protagonista es revela com una mena de Hamlet modern que se submergeix en una recerca desesperada de la llibertat i que es debat entre la vida i la mort.

Koltès viatja a Lisboa, Mèxic i Guatemala el 1989, abans de morir per ser portador del virus de l'HIV, a l'abril d'aquest mateix any,